

ADVENT KUNSZÁLLÁS

XXVIII. évfolyam 2. különszám • 2020 november

INGYENES

MEGJELENIK
800 PÉLDÁNYBAN

Kedves Kunszállásiak!

Szívesen emlékszem vissza a tavalyi adventi készülődésre és a vasárnapi közös gyertyagyújtásokra. Jó volt megtapasztalni azt az érzést, azt az összetartozást. Sajnos az idén a koronavírus járvány okozta szigorítások miatt nem tudunk találkozni. Pedig erre a közös élményre ezekben a viharos időkben mindannyiunknak nagy szüksége lett volna. Tavaly a koszorú körül állva nem sejtettük még, hogy idén nem lesz folytatás. Nem gondoltuk, hogy ilyen kihívásokat tartogat számunkra ez az esztendő...

Mindenképpen szerettem volna valamilyen formában pótolni az elmaradó élményt, egy kis szeletét visszaidézni az előző évi adventi készülődésünknek. Ez a különszám

azzal a szándékkal született, hogy egy kis olvasnivalóval hozzájáruljunk az adventi várakozás megéléséhez. Egy kicsit álljunk meg a szokásos napi rohanás után, lassítsunk, olvassunk, gondolkodjunk...

Régebben az adventi böjtölésnek is hagyománya volt, ezzel szemben mi úgy élünk, mintha minden nap ünnepnap lenne, mire a karácsonyhoz érünk, már eltelünk.

Az adventi készülődés sokszor kimerül a nagytakarításban, a ház ünnepi díszbe öltöztetésében, vásárlásban. Pedig a lelkünk nagytakarításra, ünnepi díszbe öltöztetésére legalább akkora szükség volna. Egy kis lelki böjt nem árt senkinek. Gondolkodjunk el egy kicsit, ha van egy kis időnk, mennyi mindent cipelünk magunkban! Mennyi fájdalmat, szorongást, frusztrációt és elfojtást. Muszáj ezt magunkkal vinni? Vagy van, amit el is enged-

hetünk? Könnyű mondani, gondolhatják sokan. De ahogy a nagytakarításnál kidobunk egy-két törött, szakadt, tönkrement tárgyat, úgy a lelki szemetesből is kikerülhet egyik-másik kacat.

Sajnos a világ körülöttünk nem a jó irányba halad és semmi sem utal arra, hogy ez változna. Egyre nagyobb szükségünk van világos támpontokra az életünkben, melyekre támaszkodhatunk, melyekhez igazodhatunk. Ezeket csak az találja meg, aki keresi. Ebben az adventi készülődésben ezen támpontok felkutatására biztatok mindenkit!

Almási Roland Márk, polgármester

ADVENTI GONDOLAT

Érdekes érzések, érzelmek fogják el az embert az új egyházi év első napján, amikor felhangzik az ismert ének: „Ébredj ember, mély álomból...”. Felébredni az álomból? - tesszük fel oly sokan a kérdést a várakozás időszakának kezdetén. Pedig jobb lenne inkább álomban lenni, az sokszor szebb, mint a valóság, mondjuk sokan főleg most.

Mégis Valakit keres a lelkünk, valakire várunk, olyan valakit, akinek ígéreteiben bízunk, és hiszünk. De van e reményünk a várakozásra, várakozni arra, akit keresünk. Mert várakozhat az ember félelemmel, aggodalmaskodással, ugyanakkor örömmel és reménnyel egy jó hír hallatán, vagy egy kedves Személyre várakozván.

A keresetségekben felelősséget kaptunk arra is, hogy várjuk vissza az Urat. Sajnos a mai világ emberének tekintete nem Isten, és Jézus felé irányul. Ha egy közvélemény-kutatás nyomán összeíránk mindazt, amit ma az ember vár, akkor kiderülne, hogy az emberek többsége egyáltalán nem is várja vissza Jézust. Az elvárók tábora óriási, de a krisztusváróké nagyon kicsi. Elvárás szinte mindenkiben van: a házastárs felé, a gyermekek vagy éppen szülők felé, a munkáltató felé, az állam felé, az egyház felé, a vezetők felé, sőt még az Isten felé is, de az aktív és cselekvő krisztusvárás csak nagyon keveseket jellemez.

A mai ember nem Jézust várja, hanem sok minden egyebet. Talán várja a világban lévő sok nyugtalanságnak a lecsendesedését, vár talán egy kis nyugodt örömet a mindennapi élet hajszájában, vár talán egy jobb munkára, megértőbb főnökre, több fizetésre, nagyobb

nyugdíjra, rendezettebb gazdasági vagy politikai helyzetre az országban, vagy ezerféle kívánságnak a beteljesülésére.

De vajon miért nem az Urat várja, akinek közelségében és a szavára támaszkodva, csilapodnak a kellemetlenségek, megszűnnek a kritériumok, tompulnak az akarások és akaratok, megelégszünk a kevesebbel és világossá lesz előttünk, hogy a sok nem boldogít, ha az Úr nélkül szerzem meg és talán nem is jól használom. Miért nem várja olykor az ember a reggelt, hogy újra kezébe vegye a Szentírást és megszólaljon az Úr a lelkünkben? Egy másik énekünk mondja: „Bűnös néped sirva kiált hozzád.” A hitben, reményben, szeretetben készülő embert megvédi az Isten. Hozzá kiáltunk akár ébrenlétben, akár álomban, mert nem tudjuk sem a napot, sem az órát.

Ezért is jó ébren Várni, keresni azt, akit a lelkem kíván, hogy átgondoljuk mi a helyes, és jó, milyen a hitem és a szeretetem, hogy amikor megérkezik a Megváltó, örömmel kiálthassuk Emmánuel: „Velünk az Isten”. Mert, ha várom születésem napját, képes vagyok várni s megvárni az Ige napját is. Mert ott kopogtat a lelkünk ajtaján, csak rajtunk múlik, hogy kinyitjuk vagy beengedjük. S, ha beengedjük, akkor vigadunk, mert megtaláltuk, ha nem engedjük be, akkor ne vádaskodjunk, mert szabad akaratunk van. Ő türellemmel viseltet irántunk, kopog, kopp-kopp...

Dr. Juhos Imre, plébános

A csodálatos balzsam meg a likas zsák

Hallottam volt annak idején, egy messzi múltba vezetett régi karácsonyestén, a kandalló előtt. Az ablakon kívül sűrűsödött már a szürkület, s lassanként elvesztek benne a hólepte erdélyi hegyek. A kandallóban pattogott a száraz bükkfa. Nagyanyánk bírsalmasajt-szagú szobájának öreg bútoraira sárga fénypázmákat vetettek a táncoló lángok. Mi, gyerekek ott hevertünk a szőnyegen, s fojtott izgalommal vártuk, hogy megszólaljon odaát a nappali szobában a kicsi ezüstcsengő, s meghirdesse a karácsonyfával érkező angyalt.

Nagyanyánk ott ült a hintaszékben, közel a kandallóhoz. Fején fekete csipke főkötő, térdein vedlett bársonytakaró, s vékony ujjai fürgén billegették a csillogó kötőtűket.

- Hol volt, hol nem volt – kezdte el nagyanyánk a mesét, hogy gyorsabban teljék az idő –, hetedhét országon túl, az Óperenciás tengeren is túl, ott, ahol a kurta farkú malac túr, volt egyszer egy szegény favágóember. Feleségével és hét nevetlen gyermekével élt ott a falu közepén, egy szép, nagy nádfödeles házban, s vágta, vágta fönt az erdőben a fát, napkeltétől napnyugtáig. De hiába dolgozott akármilyen sokat, hiába vitte haza minden keresetét, mégsem volt öröm és boldogság az otthonában. Egyéb se volt ott, csak panaszkodás. Panaszkodott a feleség folyton, hogy ez rossz, az rossz, hogy lám, az egyik gonosz szomszéd így, a másik gonosz szomszéd úgy, s még a gyermekek is savanyú képpel jártak-keltek egész nap, panaszkodtak azok is, hol a tanítóra, hol a szomszéd gyerekekre, s annyit panaszkodtak, hogy mindenki megszűre elkerülte őket, mintha csak ragályos betegek lettek volna. Nagy szomorúságot okozott ez a szegény favágóembernek, s így igyekezett még több fát vágni, hogy több pénzt vihessen haza, hátha attól elmúlik otthonában a keserűség. Még télidőben is vágta a fát fönt a hegyen, látástól vakulásig, derékig érő hóban, de nem használt semmit. A keserűség továbbra is csak megülte családját, akár az átok.

Karácsony estéjén is ott érte a szürkület fönt az erdőben. Még a karácsonyról is megfeledkezett szegény, annyira nyomta lelkét a búbánat. Mikor aztán beesteledett annyira, hogy a baltája végét is alig látta, nagyot sóhajtott s elindult hazafelé. S hát, ahogy ott haladt lefele a hólepte, sötét ösvényen, egyszerre csak megpillantott egy kis töpörödött anyókat, aki egy irdatlan nagy köteg rőzse alatt görnyedezett.

- Hova viszi azt a sok rőzsét, öreganyám? – kérdezte meg jó szívvel a favágóember.

- Haza, édes fiam – felelte nyögve a kicsi öregasszony –, hogy legyen tüzelőm karácsony napjára.

- Aztán miért nem küldi a fiát vagy valamelyik fiú-unokáját fáért? – kérdezte a favágóember –, nem való magának az ilyen terüt cipelni, s méghozzá éccaka!

- Nincs nekem senkim a világon, édes fiam, azért – sóhajtott a kicsi öregasszony –, magam viselem a gondot, nincs kivel megosszam.

Megesett rajta a szegény favágóember szíve.

- Adja csak ide azt a terüt – mondta jó szívvel –, majd én lecipelem a házához, maga csak mutassa az utat.

- Jaj, áldjon meg a Jóisten érte – hálálkodott az anyóka –, csak kövess engem, nem kell messzire menned.

A favágóember hátára vette a rőzseköteget, s aztán csak mentek szóltanul a havas estében lefele a hegyről, elől a töpörödött öregasszony, s mögötte a favágóember a rőzsével. De nem a falu irányába mentek, nem ám, hanem hamarosan letértek a járt ösvényről s bé egyenesen a sötét, ember nem járta szálerdőbe. Csodálkozott ezen a favágóember, de nem szólott semmit, csak cipelte a nehéz rőzseköteget a vénasszony nyomában. Bent aztán, a legsötétebb szálerdő közepén, egyszerre csak kicsike kis tisztásra értek, s a kicsike tisztás közepén ott állt egy kicsike ház, olyan kicsi, hogy majdnem a tetejéig belepte a hó.

- Tán nem itt él? – ijedt meg a favágóember, mert még medvének is rossz lett volna ott egymagában, olyan elhagyatott hely volt az a nagy erdő közepén.

- Én biz'a itt – felelte a kicsi öregasszony, s már nyitotta is a szűk kicsi ajtót –, hozd be, lelkem, egyenest a házba, ha nem restelled, hadd gyújtsak magamnak egy kis tüzet idebent a téli hideg ellen. A szegény favágóember becipelte a rőzsét a kicsi házba, letette a kemence sarkába, baltájával ügyesen fölaprózta, s még a tüzet is fölszította a kemencében.

- Fizesse meg a Jóisten, amit értem cselekedtél – hálálkodott az anyóka –, de azt mondd meg nekem édes fiam, hogyan van az, hogy te is itt töltöd a karácsony estét kint az erdőn? Nincsen családod?

A szegény favágóember sóhajtott erre egy nagyot, s elpanaszolta a maga baját. Hogy biz'a van neki családja, van szép otthona is, de egyéb sincs benne, csak panasz meg keserűség, mert hiába próbál akármit, a felesége meg a gyermekei egyebet se látnak maguk körül, csak rosszat. Csóválta a töpörödött kis öregasszony a fejét azon, amit hallott.

Aztán csak azt mondta:

- Jót tettél velem, favágóember, s jótett helyébe jót várj. Adok én is neked valamit, aminek hasznát veszed. Azzal fölnyúlt a polcra, s levett onnan egy kis nyírfakéregből készült tégelykét meg egy nagy likas zsákot. Odanyújtotta őket a favágóembernek.

- Vidd ezeket haza magaddal, édes fiam, s mihelyt hazaértél, kend meg ezzel a balzsammal, amit a nyírfakéregben találsz,

a feleséged szemét s a gyermekeid szemét is sorba. S ha megkented vele a magad szemét is végül, akkor kioldozhatod ezt a zsákot is, s a többit majd meglátod. Eridj hát Isten hírével!

A szegény favágóember zsebre dugta a nyírfakéregből készült kicsi tégelykét, s még a likas zsákot is a vállára vette, csak hogy kedvében járjon az öregasszonynak. Aztán illedelmesen elköszönt, kilépett az ajtón, s elindult a hólepte sötét erdőn keresztül hazafelé.

Fúrta azonban az oldalát a kíváncsiság erősen, hogy mi is lehet abban a nyírfakéregben. S mikor beért a fák közé, hát csak megállott, fölnyitotta a tégelyke födelét, belenyúlt az ujjával, s megkente mindkét szemét az öreg anyóka balzsamával.

S hát csudák-csudája! Amikor újra kinyitotta a szemét, úgy meglepődött, hogy még a lélegzete is elállt! Mert a kicsi tisztás helyén nagy, széles tisztást látott, s annak közepén nem egy kicsike fakunyhót, de nem ám, hanem egy gyönyörűségesen szép kacsalábon forgó tündérpalotát! S a tündérpalota aranyos kapujában nem egy töpörödött anyóka állt, hanem egy szépséges szép angyal, maga az Úrjézus karácsonyi angyala.

Ki tudja, meddig állt volna ott bámészkodva, ha eszébe nem jut a vállán csüngő likas zsák. S hát ahogy odanéz, nem likas zsák volt az sem, hanem tiszta aranyfonálból szőtt gyönyörűséges karácsonyi zsák, színültig tele almával, dióval, karácsonyi mézeskaláccsal, selyem fejkendővel, patkós csizmacskákkal! Olyan nehéz volt a sok szép karácsonyi ajándék a vállán, hogy meggörbedt alatta.

Futott is haza örömeiben, ahogy a lába bírta. Még a tündérpalotáról is megfeledkezett.

- Hé, asszony! Aprócselédék! – esett be ajtóstul a házba. – Ide nézzetek!

Azok néztek is reá nagy savanyúan, az asszony meg a gyerekek, de nem vidult föl az ábrázatuk.

- Mit nézzünk? Likas zsákot? – dohogott az asszony. – Van abból itthon is elég. Bezzeg a szomszédok karácsonyt ünnepelnek, de nekünk még a morzsából se adnak.

Megijedt az ember, nézett hátra a vállán csüngő zsákra, de bizony aranyból volt az, s tele ajándékkal. De eszébe jutott hirtelen a balzsam, s kapta elő a kicsi nyírfakérgyet, bekente az asszony, szemét nagy gyorsan, be a gyerekek szemét is sorra, s hát egyszeribe olyan nagy világosság támadt a házban, mintha ezer gyertyát is meggyújtottak volna. Mosolygott az asszony, kacagtak a gyerekek is, és körülugrándozták nagy örömmel. - Jaj de szép aranyzsák! – kiabálták. – Oldja már ki édesapám, hadd lássuk, mi van benne!

Az ember pedig letette a nagy aranyzsákot a padlóra, megoldotta a száját s szedte ki belőle egymásután a sok gyönyörűség holmit. Piros szattyánbőr csizmát, selyemkendőt az asszonynak, birkabőr ködmönkét, patkós csizmacskát mind a hét gyerekeknek, kosárra való aranyos kalácsot, piros almát, ezüst diót. Volt is akkora öröm a házban, hogy még a cirmos cica is tánra kerekedett.

- Annyi sok jó van itt, hadd osszuk meg a szomszédokkal – mondta hirtelen az asszony. Azzal megrakott egy kosarat ka-

láccsal, karjára vette, s vitte át a szomszédokhoz. Az ember meg csak ámult, mert ilyesmi még nem esett meg soha.

De ámult a falu is, biz'a. Mert attól a naptól kezdve nagyon megváltozott ám az élet a favágóember háza táján. Nevetés és nótaszó hallatszott onnan reggeltől estig, öröm és vidámság töltötte meg pincétől a padlásig a házat, s aki csak bevetődött a kapuján, nem győzte dicsérni a szíves vendéglátást. Úgy megkedvelte őket mindenki a faluban, hogy hamarosan bírának is megválasztották a favágóembert, s azóta is boldogan bírnak, ha csak meg nem hóttak. Az ám. Itt a mese, fuss el vele.

Nagyanyánk elhallgatott, s néhány pillanatig csönd volt a szobában, csak a tűz pattogott szelíden a kandallóban. Aztán Margit húgom, aki még csak négyéves volt akkor, vágyakozva fölsóhajtott nagyanyánk lába előtt a szőnyegen.

- Én is szeretnék ebből a balzsamból nagymama...

- Semmi se könnyebb annál, lelkecském – felelte nagyanyánk, huncutkás mosollyal a kötöttüi mögött –, adott a jó angyal minden emberfiának egy csipetnyit belőle, mindjárt a születése napján. Oda rejtette el a fületek mögé, oda hát. Keressetek csak meg az ujjatokkal. Ott, ott. Kicsikét fentebb. Érzed az ujjad bögyeivel? Nocsak dörzsöljétek meg a szemeteket vele szaporán. Úgy ni. Dörzsöljétek csak!

Dörzsöltük, dörzsöltük ujjunk begyével a szemünket, hogy a könnyünk is majd kicsordult tőle. S egyszer csak, mintha varázslat történt volna, megszólalt a szomszéd szobában a kicsi ezüst csöngettyű. Akkorát dobant tőle a szívem, hogy még ma is emlékszem reá. Felszóltunk a szőnyegről, ahányan voltunk, szaladtunk az ajtóhoz, s kitértük szélesre. A nappali szoba kellős közepén, száz fehér gyertya fényében csillogva, szípkázva, ott állt a legszebb karácsonyfa, amit valaha is láttam.

Fél évszázad eltelt azóta. S ahogy visszagondolok most nagyanyánk meséjére, úgy érzem, hogy bizony jól tennénk, ha mindannyian, akik még itt élünk a földön, megkeresnénk végre a fülünk mögött azt a csipetnyi balzsamot, amit az Úrjézus angyala eldugott volt oda, s ledörzsölnénk vele szemünkről a rosszak látásának csúnya hályogát.

Adventi Szeretet-Kalendárium!

Ma légy előzékeny, udvarias!

2. Mindenkit ajándékozz meg egy mosollyal, akivel csak találkozol!

3. Ölelj meg valakit, akit nagyon szeretsz!

4. Hívd fel egy rég nem látott rokonod, ismerősöd!

5. Ma csak pozitív dolgokat mondj másokról! Ne szólj meg senkit!

6. Főzzétek ma a család kedvencét!

7. Írj valakinek egy kedves üzenetet, aki nem számít rá!

8. Beszéljess ma olyannal, akivel nem szoktál!

9. Készíts vagy írj karácsonyi üdvözlőlapokat!

10. Mondd el a családnak, mennyire szereted őket!

11. Olvassatok el közösen egy mesét, verset vagy novellát!

12. Készíts kézzel készített ajándékot!

13. Ha van rég halogatott bocsánatkérésed, ma tedd meg!

14. Adományozd el egy nem használt ruhád, könyved, * használati tárgyad, játékod! *

15. Ajánld fel valakinek a segítséged!

16. Ma ne panaszkodj semmiért!

17. Süssetek sütit a szomszédoknak!

18. Ma különösen figyelj a kimondott szavaidra!

19. Készíts szeretetsomagot egy rászorulónak!

20. Engedd el egy régi sérelmed!

21. Ajánld fel a segítséged valakinek!

22. Ma tedd félre a mobilod és a távirányítót!

23. Ma minden apróságot köszönj meg!

24. Adj hálát mindenért, amid van!

Élvezd a karácsonyt a szeretteiddel!